

Tid; saa synes jeg, Haabet er ude om enhver Forbindelse mellem Partiet Venstre og det Parti, jeg tilhører, som jo dog i Virkeligheden er udgaaet fra det Venstre, som ogsaa den højtærede nuværende Krigsminister tilhører; og som der altsaa rent formelt, rent tankemæssigt kunde være Tale om vilde vende tilbage til sit Ophav. I sin Tid var det Krigsminister Bahnson, der gennemførte Københavns Befæstning; den kostede 50 Mill. Kr., hvilket nu til Dags vilde svare til omtrent 150 Mill. Kr., og vi ved jo nu, hvortil denne Befæstning er blevet anvendt: til Villabebyggelse, til Parkers Udlæg, til Kafeer og Forlystelsessteder. Det er, hvad der er kommet ud af de 50 Mill. Kr., og det kunde jo dog være, at det kunde give den højtærede Minister nogen Anledning til at tænke over, om ikke de Millioner, som nu udgives i saa stor Udstrækning, kunde anvendes bedre; thi de 50 Mill. Kr. kunde i sin Tid være blevet bedre anvendt end til Københavns Befæstning. Det Lovforslag, som den forrige Regering fremsatte til Militærvæsenets Ordning, betød i Penge omtrent 16—17 Mill. Kr., og det var fra det radikale Venstres Side ikke noget sidste Bud, det var Millioner, der kunde forhandles om. Men naar det militære Budget holdes paa 54—55 Mill. Kr. — jeg ved godt, der er nogle Beløb heraf, som gaar til civile Øjemed, men saa er der til Gengæld paa den øvrige Finanslov Beløb af rent militær Beskaffenhed — er dette en saa stor Forskel fra de 16—17 Mill. Kr., at der ikke er megen Mulighed for at bygge Bro over dette Svælg, og selv om man puttede Krigsministeren i denne Afgrund, tror jeg ikke, det vilde hjælpe. Jeg vil altsaa mene, at ikke alene den Nedsikæring, der har fundet Sted, men ogsaa den Nedsikæring, der ikke har fundet Sted, i høj Grad har vanskeliggjort den Stilling, som det radikale Venstre i og for sig ønsker at indtage rent sagligt i enkelte Spørgsmaal. Naar man fjerner sig saa meget i Politik fra hinanden, kan en saglig Forhandling heller ikke foregaa med den Lidenskabsløshed, som vilde være heldig.

Jeg skal vende mig til, hvad der har været meget omtalt i Dag: den paa § 5 foretagne Nedsættelse af Formue- og Indkomstkatten. Jeg undrer mig over, at den højtærede Finansminister har vovet sig herhen, har vovet sig til at benytte saa meget af

Statens Indtægt til en dog ikke absolut paakrævet Nedsættelse. Jeg tror, at det danske Samfund vilde kunne have baaret endnu adskillige Aar, om Formue- og Indkomstkatten ikke var blevet nedsat, og jeg undrer mig over, at det ikke har ligget Ministeren nærmere at foretage et Afdrag paa Statsgælden, hvad ogsaa den højtærede Finansminister nævnte i Dag som en Mulighed, han havde overvejet, men som han ikke var gaaet ind paa. Jeg skal ikke nægte, at jeg tror næsten, jeg har været den første, der har nævnt, at Valutaafgiften kunde anvendes til en Nedsættelse af Skatten (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Ja.) . . . og dette er jo blevet fulgt med mere Begejstring end mange andre Tanker, som jeg har fremsat, og af Partier, som jeg ikke mente vilde slutte sig hertil. Men hvad der kunde have været rigtigt i Finansaaret 1925—26, da Valutaafgiften i Virkeligheden indbragte mere, end den var beregnet til, vilde dog efter min Mening være urigtigt i Finansaaret 1927—1928. Den højtærede Finansminister er jo slet ikke stillet paa den Maade, at han har noget at rutte med. Jeg skal i denne Sammenhæng minde om, at der i Ministeriets Programtale i December blev nævnt Landmandsbanken. Det er ingenlunde min Hensigt at komme ind paa Spørgsmaalet i Enkeltheder, thi der ligger jo et Lovforslag i det andet høje Ting, det ligger i et Udvalg, og jeg ved ikke, hvad der hænder i dette Udvalg, om der overhovedet hænder noget — hvis der hænder noget, skulde jeg for Resten tro, man fik det at vide, for det, man i gamle Dage kaldte Udvalgsforhandlinger og Udvalgshemmeligheder, er nu en fuldkommen offentlig Sag; der er ingen, som betænker sig paa at give Underretning til Pressen om alt, hvad der sker i et Udvalg; det er nye Sæder, som maaske kan være lige saa gode som de gamle, men som altid forbavser noget. Hvad der sker i dette Udvalg, ved jeg altsaa ikke. Men ganske uafhængigt deraf er det dog indlysende, at Staten ikke i Længden kan opretholde den Tilstand, at den har en Gæld, som ikke betales. Allerede dette gør jo den Status, som nu opføres over Statens Aktiver og Passiver, forkert. Naar der vitterligt er en Gæld, naar denne konstateres Maaned efter Maaned ved en Banks Opgørelse — om den er paa 130, 125 eller 135 Mill. Kr. er i dette